

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Nora Roberts/J.D. Robb bij Boekerij:

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

*Teken van Zeven-*trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

*Dromen (Templeton-*trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

*Drie dochters (Concannon-*trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

*De bron-*trilogie

- 1 *Het begin*
- 2 *Vanuit het duister*
- 3 *De komst van de kracht*

*Bruiden-*kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

*De Boonsboro Inn-*trilogie

- 1 *Voor nu en altijd*
- 2 *De eerste en laatste*
- 3 *Alles voor elkaar*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht
De gloed van vuur
Een nieuw begin
Het heest van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Op de vlucht

Nora Roberts als J.D. Robb

bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

Verleiding

Hereniging

Waanzin

Vergeeten verleden

Berucht

Perfectie

Visioen

Overlever

Oorsprong

Herinnering

Verwachting

Onschuld

Wederhelft

E-boeknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

J.D. Robb

Wederhelft

Deel 25 in de *Eve Dallas*-serie

ISBN 978-90-225-9859-7

ISBN 978-94-023-2046-6 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Creation in Death*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Arcangel

Auteursfoto: © John Earle

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase

© 2007 by Nora Roberts

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ach! De klok loopt altijd achter;
Het is later dan je denkt.
– Robert W. Service

En muziek overspoelt stervelingen
Met magnifieke minachting.
– Ralph Waldo Emerson

Proloog

Voor hem was de dood een roeping. Doden was niet alleen maar een handeling, of een middel om een doel te bereiken. Het was zeker geen opwelling of een manier om rijkdom en roem te vergaren.

In principe was de dood alles wat er is.

Hij beschouwde zichzelf als een laatbloeier en vaak betreurde hij de jaren voor hij zijn *raison d'être* had gevonden. Al die verloren tijd en al die gemiste kansen. Maar hij had wel gebloeid en hij was eeuwig dankbaar dat hij uiteindelijk in zijn hart had gekeken en had gezien wat hij was. Waartoe hij was voorbestemd.

Hij was een maestro in de kunst van de dood. De hoeder van de tijd. De bringer van het noodlot.

Natuurlijk had het tijd gekost en waren er experimenten voor nodig geweest. Lang voor hijzelf de meester was geworden was het levenseinde van zijn mentor gekomen. En zelfs in de kracht van zijn leven had zijn leraar niet de volledige draagwijdte en kracht gezien. Hij was trots dat hij veel had geleerd, dat hij niet alleen zijn vaardigheden had verbeterd, maar ze ook had vergroot en dat hij zijn techniek had geperfectioneerd.

Hij had al heel snel ontdekt dat hij de voorkeur gaf aan vrouwen als zijn partners in het duet. In de grote opera die hij schreef en herschreef, presteerden ze beter dan de mannen.

Hij had maar heel weinig eisen, maar ze waren wel heel specifiek.

Hij verkrachtte hen niet. Op dat gebied had hij ook geëxperimenteerd, maar hij vond verkrachtingen smakeloos en vernederend voor beide partijen.

Er was niets elegants aan een verkrachting.

Zoals bij iedere roeping en iedere kunst waarvoor veel vaardigheid en concentratie nodig was, had hij ontdekt dat hij vakanties nodig had. Datgene wat hij beschouwde als zijn rustperiodes.

Gedurende deze periodes vermaakte hij zich zoals iedereen tijdens een vakantie zou kunnen doen. Dan ging hij reizen, dingen ontdekken en lekkere dingen eten. Hij ging skiën of scubaduiken, of gewoon onder een parasol zitten op een mooi strand en de tijd verdrijven met lezen en het drinken van mai tai's.

Dan maakte hij plannen, bereidde dingen voor en trof regelingen.

Tegen de tijd dat hij weer aan het werk ging, was hij uitgerust en klaar om te beginnen.

Net zoals nu, dacht hij, toen hij zijn instrumenten klaarlegde. En wat nog belangrijker was... na zijn laatste rustperiode was hij gaan beseffen wat zijn eigen lot was. Daarom was hij teruggegaan naar de plek waar hij vandaan kwam. En daar, waar hij zich voor het eerst serieus had toegelegd op zijn werk, zou hij verbindingen opnieuw vormen en scheppen voor het gordijn sloot.

Daardoor werd het echt veel interessanter, peinsde hij, toen hij de scherpte testte van een antieke stiletto met een hoornen heft, die hij had gekocht tijdens een rondreis door Italië. Hij draaide het stalen lemmet naar het licht en bewonderde het. Rond 1953, dacht hij.

Het was niet voor niets een klassieker.

Hij gebruikte graag instrumenten van lang geleden, ofschoon hij ook modernere voorwerpen gebruikte. Bijvoorbeeld de laser, die zo uitstekend geschikt was voor het toepassen van het element van hitte.

Er moest variatie zijn: scherp, bot, kou en hitte. Een reeks van elementen in verschillende vormen en verschillende cyclussen. Het vergde enorm veel vaardigheid, geduld en concentratie om die cyclussen te bespelen tot hij de absolute top van het talent van zijn partner bereikte.

Dan, en alleen dan, zou hij het project afronden en weten dat hij zijn beste werk had geleverd.

Met deze had hij een uitstekende keuze gemaakt. Daarvoor mocht hij zichzelf een schouderklopje geven. Ze had het drie dagen en vier nachten overleefd, en er zat nog steeds leven in haar. Dat was heel bevredigend.

Hij was uiteraard langzaam begonnen. Het was van het grootste

belang om het heel geleidelijk op te bouwen tot het ultieme crescendo.

Als meester in zijn vak wist hij dat ze in de buurt kwamen van die piek.

‘Muziek aan,’ beval hij en hij stond daar, met gesloten ogen toen hij het openingsthema van Puccini’s *Madame Butterfly* beluisterde.

Hij begreep waarom de hoofdrolspeelster koos voor de dood vanwege haar liefde. Was het niet jaren geleden diezelfde keuze geweest waardoor hij op dit pad terecht was gekomen?

Hij trok de veiligheidskleding aan over zijn gedistingeerde witte kostuum. Hij draaide zich om. Hij keek naar haar.

Wat was het toch een mooie vrouw, dacht hij nu. Hij herinnerde zich haar voorgangster, zoals hij altijd deed. Haar moeder, eigenlijk.

De Eve, de Eva van alle anderen.

Al die mooie, witte huid, bedekt met brandwonden en blauwe plekken, met smalle sneetjes en nauwkeurige steekwondjes. Ze gaven blijk van zijn zelfbeheersing, zijn geduld en zijn oog voor detail.

Haar gezicht was onaangeroerd. Nu nog wel. Hij bewaarde het gezicht altijd tot het laatst. Haar ogen waren gefixeerd op die van hem. Ze waren opengesperd, maar wel een beetje dof. Ze had bijna alles ervaren waartoe ze in staat was. Nou, dat was heel mooi getimed. Heel mooi, want dat had hij wel verwacht en hij had zich erop voorbereid.

Hij had de volgende al achter slot en grendel.

Hij wierp een bijna afwezige blik op de tweede vrouw, die aan de andere kant van de kamer vredig sliep, onder invloed van het verdovende middel dat hij haar had toegediend. Misschien konden ze morgen beginnen, dacht hij.

Maar nu...

Hij liep naar zijn partner toe.

Hij knevelde zijn partners nooit, omdat hij vond dat ze de vrijheid moesten hebben om te schreeuwen, te smeken, te huilen en zelfs om hem te vervloeken. Om al hun emoties te uiten.

‘Alsjeblieft,’ zei ze. Alleen maar: ‘Alsjeblieft.’

‘Goedemorgen! Ik hoop dat je goed bent uitgerust. We hebben

vandaag een hoop werk te doen.' Hij glimlachte toen hij de snede van het mes tussen haar eerste en haar tweede ribben zette. 'Zullen we dan maar beginnen?'

Haar geschreeuw klonk hem als muziek in de oren.

1

Heel af en toe, dacht Eve, was het leven echt de moeite waard. Ze lag languit op een extra brede slaapstoel naar een film te kijken. Er zat een heleboel actie in de film – ze vond het leuk om dingen te zien exploderen – en deze ‘verhaallijn’ hield in dat ze niet echt hoefde na te denken.

Ze hoefde alleen maar te kijken.

Ze had popcorn die dreef in boter en zout en de dikke kat die op haar voeten lag, waardoor ze lekker warm bleven. Ze had de volgende dag vrij en dat betekende dat ze kon slapen tot ze wakker werd en dan heerlijk kon lanterfantten.

Het fijnste van alles was dat Roarke knus naast haar in de stoel zat. En aangezien haar man na één handje popcorn had geklaagd dat hij walgelijk was, had ze de hele schaal voor zichzelf.

Beter dan dit kon het niet worden.

Maar misschien wel. Vast wel, aangezien ze van plan was om haar man een stevige beurt te geven als de film voorbij was. Haar versie van een filmmarathon.

‘Cool,’ zei ze toen een reclamezeppelin en een toeristentram in de lucht op elkaar waren gebotst. ‘Supercool.’

‘Ik had al het idee dat deze verhaallijn je zou aanspreken.’

‘Er is geen verhaallijn.’ Ze nam nog een handje popcorn. ‘Dat spreekt me juist zo aan. Het is gewoon een beetje dialoog die explosies aan elkaar breit.’

‘Er was heel even een volledig naakte persoon te zien.’

‘Ja, maar dat was voor jou en mensen van jouw soort.’ Ze wierp hem een korte blik toe toen op het scherm voetgangers schreeuwend vluchtten voor naar beneden vallende wrakstukken.

Hij was echt verschrikkelijk knap. Voor alle soorten mensen. Een

gezicht dat door getalenteerde goden was gebeeldhouwd op een hele goeie dag. Sterke botten die een uitstekende fundering vormden voor die witte Ierse huid en een mond die haar aan dichters deed denken, tot hij hem op haar gebruikte, zodat ze helemaal niet meer kon nadenken. Felle Keltische ogen die precies zagen wie ze was.

En als je daar dan al dat zijdeachtige zwarte haar bij deed, dat lange, slanke lichaam en dat sexy Ierse accent en er intelligentie, scherpzinnigheid, temperament en straatwijsheid bovenop gooide, had je iets verdomd moois.

En hij was helemaal van haar.

Ze was van plan om de komende zesendertig uur of zo optimaal gebruik te maken van datgene wat van haar was.

Op het scherm brak er een straatgevecht uit tussen de wrakstukken, met minibommen die door de lucht werden gegooid en wapens die werden afgevuurd. De held, te herkennen aan het feit dat hij tot nu toe de meeste mensen op hun gezicht had geslagen, stootte op de achterkant van een jet-bike door het strijdgewoel heen.

Roarke, die kennelijk helemaal opging in de film, stak zijn hand in de popcorn. Hij haalde hem er meteen weer uit en keek boos naar zijn eigen vingers. ‘Waarom gooi je niet gewoon zout in gesmolten boter en eet je dat op?’

‘Het is heel handig om daarvoor de popcorn te gebruiken. Ach gut, wat is er? Heb je je mooie handjes vuilgemaakt?’

Hij veegde met zijn vingers over haar gezicht en glimlachte. ‘Nu zijn ze schoon.’

‘Hé!’ Ze zette lachend de schaal neer. Ze wist dat hij veilig zou zijn, want zelfs Galahad, de kat, wilde popcorn niet op haar manier eten. Ze porde hard met een vinger tussen Roarkes ribben en rolde tot ze boven op hem lag.

Misschien zouden ze een sneakpreview bekijken van de tweede helft van de filmmarathon.

‘Daar ga je voor boeten, vriend.’

‘Hoe erg?’

‘We gaan het op afbetaling doen. Ik wilde beginnen met...’ Ze drukte

haar mond tegen die van hem en beet zachtjes in zijn fantastische onderlip. Ze voelde zijn hand over haar lichaam bewegen. Ze hief haar hoofd op en keek hem met samengeknepen ogen aan. ‘Ben je nou aan mijn kont aan het voelen of ben je de rest van de boter en het zout van je vingers aan het vege?’

‘Twee vliegen, één kont. Ik wil het even over die eerste betaaltermijn hebben.’

‘En de rentebedragen gaan – haha – fors omhoog.’ Ze viel weer op zijn mond aan en liet zich door de kus meeslepen.

En toen begon haar communicator te piepen.

‘Godverdomme.’ Ze krabbelde overeind. ‘Wat een bullshit. Ik heb geen oproepdienst.’

‘Waarom zit hij in je zak?’

‘Gewoonte. Stom. Shit,’ riep ze, toen ze de communicator uit haar zak trok en op het display keek. ‘Het is Whitney.’ Ze haalde zuchtend een hand door haar haar. ‘Ik moet hem wel opnemen.’

‘Pauzeer film,’ beval Roarke en toen wreef hij de boter van haar wang. ‘Lichten aan op zeventig procent.’

‘Bedankt.’ Eve nam de communicator op. ‘Dallas.’

‘Inspecteur, meld je in East River Park, op de hoek van Second Street en Avenue D, als hoofdonderzoeker.’

‘Commissaris –’

‘Ik ben me ervan bewust dat je geen dienst en geen oproepdienst had,’ viel hij haar in de rede. ‘Maar nu wel.’

Het woord ‘waarom’ galmde door haar hoofd, maar ze was te goed opgeleid om die gedachte in woorden uit te drukken. ‘Ja, chef. Ik zal onderweg contact opnemen met Rechercheur Peabody.’

‘Ik zie je in het Hoofdbureau.’

Hij verbrak de verbinding.

‘Dat is ongebruikelijk,’ merkte Roarke op. Hij had de film al uitgezet. ‘Dat de commissaris persoonlijk contact met je opneemt en je op deze manier bij een zaak betreft.’

‘Het is iets belangrijks,’ antwoordde Eve en ze stopte de communicator weer in haar zak. ‘Ik heb geen belangrijke openstaande zaken.’

Niets waarvoor hij rechtstreeks contact met me op hoeft te nemen als ik geen dienst heb. Sorry.’ Ze keek hem even aan. ‘Nu is onze filmavond verpest.’

‘Die film loopt niet weg. Maar ik denk dat ik met je meega, aangezien ik nu een vrije avond heb. Ik kan heel goed uit je buurt blijven,’ zei hij voor ze kon protesteren.

Ze moest toegeven dat dat waar was. En omdat ze wist dat hij zijn eigen agenda had aangepast en wellicht het kopen van een klein landje of planetoïde had uitgesteld, leek het haar niet meer dan billijk.

‘Laten we dan maar gaan.’

Hij kon heel goed uit haar buurt blijven als het hem goed van pas kwam. Hij kon ook heel goed observeren. Wat Roarke zag toen ze bij het park aankwamen, waren een aantal politiewagens en een legertje politieagenten en forensische technici.

De mensen van de pers, die een goede neus hebben voor dit soort dingen, waren er ook en ze werden zonder pardon tegengehouden door een deel van dat legertje. De dranghekken waren neergezet en hij zou het gebeuren achter deze hekken moeten observeren, net zoals de nieuwsgierige journalisten en burgers.

‘Als je je begint te vervelen,’ vertelde Eve hem, ‘moet je gewoon weggaan. Ik zorg zelf wel voor vervoer naar huis.’

‘Ik verveel me niet zo snel.’

Nu observeerde hij haar. Zijn agent. De wind trok aan haar lange zwarte jas, die ze hard nodig zou hebben, aangezien deze eerste dag van maart net zo afschuwelijk bleek te zijn als de rest van 2060 was geweest. Ze haakte haar penning aan haar riem, hoewel hij zich afvroeg of er wel iemand was die zou denken dat ze iets anders was dan een agent. Eentje met gezag.

Ze was lang en slank en liep met grote stappen naar de dranghekken. Haar korte, bruine haar bewoog een beetje in diezelfde wind, die de geur van de rivier bij zich droeg.

Hij keek naar haar gezicht en naar de manier waarop haar whiskykleurige ogen keken en de manier waarop haar mond, die zo zacht en

warm de zijne had gekust, verstrakte. Het licht danste over haar gezicht en bescheen telkens andere hoeken en vlakken ervan.

Ze keek hem heel even aan. Toen liep ze verder, langs de dranghekken, om datgene te doen waarvoor ze volgens hem was geboren.

Ze liep tussen de agenten en de technici door. Sommigen herkenden haar en anderen zagen simpelweg wat Roarke ook had gezien. Gezag. Toen een van de agenten naar haar toe liep, bleef ze staan en duwde ze haar jas weg om op haar penning te tikken.

‘Inspecteur. Ik heb de opdracht gekregen om naar u uit te kijken en u te begeleiden. Mijn partner en ik waren als eersten ter plaatse.’

‘Oké.’ Ze bekeek hem vluchtig. Aan de jonge kant en net zo kort geknipt als een soldaat. Zijn wangen waren roze, door de kou. Aan zijn stem te horen was hij een geboren New Yorker, uit de buurt van Brooklyn. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Inspecteur, ik heb opdracht gekregen om u er zelf naar te laten kijken.’

‘O ja?’ Ze bekeek de penning op zijn dikke uniformjas. ‘Oké, Newkirk, dan ga ik dat doen.’

Ze maakte een schatting van de afstand die ze aflegden en bekeek de bomen en de struiken. Zo te zien was het een goed beveiligde, besloten plek. En niet alleen aan de landzijde, zag ze toen ze een blik opving van de rivier. De waterpolitie was er ook en ze barricadeerden de rivieroever.

Er liep een koude rilling over haar rug. Wat dit ook was, het was iets heel belangrijks.

De lampen die de technici hadden neergezet wierpen wit licht op het donkere park. Ze zag Morris tussen de lampen door naar haar toe komen. Heel belangrijk, dacht ze weer, als de hoofdlingschouwer naar de plaats delict was gehaald. En ze zag het ook aan de ongeruste blik op zijn gezicht.

‘Dallas. Ze hebben me verteld dat je hier was.’

‘Ze hebben me niet verteld dat jij er was.’

‘Ik was in de buurt, een avondje uit met vrienden. Een blues-club in Blecker.’ Dat was waarschijnlijk de reden waarom hij die laarzen droeg.

Het zwart met zilveren patroon, dat ooit van een of ander reptiel was geweest, was niet iets wat een man normaliter zou dragen op een plaats delict. Zelfs de stijlvolle Morris niet.

Zijn lange zwarte jas waaide opzij, waardoor de kersrode voering zichtbaar werd. Daaronder droeg hij een zwarte broek en een zwarte coltrui, voor zijn doen heel erg informeel. Hij droeg zijn lange zwarte haar in een gladde staart, die aan beide uiteinden was vastgebonden met zilveren haarbanden.

‘De commissaris heeft je laten komen,’ zei ze.

‘Ja. Ik heb het lichaam nog niet aangeraakt, alleen bekeken. Ik was op jou aan het wachten.’

Ze vroeg niet waarom. Ze begreep dat het de bedoeling was dat ze haar eigen conclusies trok, zonder informatie van buitenaf. ‘Kom met ons mee, Newkirk,’ beval ze, en ze liep naar de lampen toe.

Het had wel een laag ijs of sneeuw kunnen zijn. Zo leek het vanaf een afstand. En vanaf een afstand leek het lichaam dat erop was gelegd op een kunstwerk. Een model voor een of andere gewaagde fotoshoot.

Maar ze wist zelfs vanaf een afstand wat het was en het leek wel alsof de koude rilling over haar rug zijn klauwen in haar zette.

Ze ving Morris’ blik op, maar ze zeiden niets.

Het was geen ijs of sneeuw. Ze was geen model of een kunstwerk.

Eve pakte een bus Seal-It uit haar werkkist en zette de kist neer.

‘Je hebt je handschoenen nog aan,’ vertelde Morris haar. ‘Dat spul is heel slecht voor handschoenen.’

‘Dat is waar.’ Ze bleef naar het lichaam kijken, trok de handschoenen uit en propte ze in haar zak. Ze sealde zichzelf en bevestigde haar recorder aan haar jas. ‘Opname aan.’ De technici zouden ook een opname maken, net zoals Morris. Zij maakte haar eigen opname.

‘Het slachtoffer is een Kaukasische vrouw. Heb je haar identiteit vastgesteld?’ vroeg ze Morris.

‘Nee.’

‘Een nog ongeïdentificeerde vrouw. Midden tot eind twintig, bruin haar en blauwe ogen. Een kleine tattoo van een blauw met gele vlinder op haar linkerheup. Het lichaam is naakt. Ze is met gespreide armen

en met de handpalmen naar boven op een wit doek gelegd. Er zit een zilveren ring aan de ringvinger van haar linkerhand. Diverse zichtbare wonden die duiden op een marteling. Scheuren, kneuzingen, steekwonden en brandwonden. Kruislingse snijwonden in beide polsen, waarschijnlijk de doodsoorzaak.' Ze keek naar Morris.

'Ja. Waarschijnlijk wel.'

'Er zijn cijfers in de romp gekerfd. Er staat vijftientig uur, twaalf minuten en achtendertig seconden.'

Eve slaakte een hele diepe zucht. 'Hij is terug.'

'Ja,' beaamde Morris. 'Ja, hij is terug.'

'Laten we haar identiteit en het tijdstip van overlijden vaststellen.' Ze keek om zich heen. 'Hij kan haar hierheen hebben gebracht door het park of via het water. De grond is keihard en het is een openbaar park. We vinden misschien wel voetstappen, maar daar zullen we weinig aan hebben.' Ze stak haar hand weer in haar werkkist en wachtte even toen Peabody gehaast naar hen toe liep.

'Sorry dat ik zo laat ben. Ik moest van de andere kant van de stad hierheen komen en er was een opstopping in de metro. Ha, Morris!' Peabody, die een rode muts over haar donkere haar droeg, wreef over haar neus en keek naar het lichaam. 'O god. Iemand heeft haar lelijk te grazen genomen.'

Peabody stapte in haar stevige winterlaarzen een stukje opzij om het beter te kunnen zien. 'De boodschap. Daar is iets mee. Hij komt me vaagjes bekend voor.' Ze tikte tegen haar slaap. 'Er is iets.'

'Stel haar identiteit vast,' beval Eve en toen wendde ze zich tot Newkirk. 'Wat kunt u me vertellen?'

Hij stond al in de houding, maar nu werd zijn rug nog stijver en ging hij nog rechter staan. 'Mijn partner en ik waren aan het patrouilleren en we zagen iets wat een overval leek te zijn. We hebben een mannelijke verdachte tot in het park achtervolgd. De verdachte is in oostelijke richting gevlucht. Het is ons niet gelukt om hem aan te houden, de verdachte had een ruime voorsprong. Mijn partner en ik zijn in verschillende richtingen gegaan, om de verdachte de weg af te snijden. Op dat moment heb ik het slachtoffer gevonden. Ik heb mijn partner

erbij gehaald en daarna Commissaris Whitney in kennis gesteld.’

‘Het is niet de standaardprocedure om de commissaris in kennis te stellen, Agent Newkirk.’

‘Nee, Inspecteur. Ik had het idee dat hem in kennis stellen onder deze omstandigheden niet alleen gerechtvaardigd, maar ook noodzakelijk was.’

‘Waarom?’

‘Ik herkende de signatuur, Inspecteur. Mijn vader is ook bij de politie. Negen jaar geleden was hij lid van een taskforce die is samengesteld om een serie martelmoorden te onderzoeken.’ Newkirks blik gleed naar het lichaam en toen weer naar Eve. ‘Met deze signatuur.’

‘Is uw vader Gil Newkirk?’

‘Ja, Inspecteur.’ Zijn schouders ontspanden zich een heel klein beetje toen ze dat vroeg. ‘Ik heb de zaak destijds zo veel ik kon gevolgd. In de loop der jaren, vooral sinds ik politieagent ben geworden, hebben mijn vader en ik het er regelmatig over gehad. U weet wel hoe dat gaat. Daardoor herkende ik de signatuur. Inspecteur, ik vond dat het in dit geval correct was om van de standaardprocedure af te wijken en de commissaris rechtstreeks in kennis te stellen.’

‘Daar hebt u gelijk in. Goed gedaan, Agent. Blijf in de buurt.’

Ze draaide zich om naar Peabody.

‘Het slachtoffer is geïdentificeerd als Sarifina York, achtentwintig jaar oud. Ze is woonachtig in West Twenty-first. Alleenstaand. In dienst bij Starlight. Dat is een retroclub in Chelsea.’

Eve ging op haar hurken zitten. ‘Ze is niet hier vermoord en ze was niet in dit doek gewikkeld toen ze hierheen is gebracht. Hij houdt van een schoon podium. Tijdstip van overlijden, Morris.’

‘Vanmorgen om elf uur.’

‘Vijfentachtig uur. Dus hij heeft haar op maandag ontvoerd, of eerder, als hij nog niet was begonnen met het opnemen van de tijd. Het was zijn gewoonte om met de eerste te beginnen vlak nadat hij haar had ontvoerd.’

‘Als hij aan ze begint te werken, gaat de tijd voor hem in,’ bevestigde Morris.

‘O, shit. Shit, ik weet het weer.’ Peabody ging iets rechter zitten. Haar wangen waren rood geworden door de wind en ze zette grote ogen op nu ze het zich herinnerde. ‘De pers noemde hem de Bruidegom.’

‘Vanwege de ring,’ vertelde Eve haar. ‘We hebben de ring laten uitlekken.’

‘Het was een jaar of tien geleden.’

‘Negen,’ corrigeerde Eve haar. ‘Negen jaar, twee weken en... drie dagen sinds we het eerste lichaam hebben gevonden.’

‘Een copycat,’ opperde Peabody.

‘Nee, dit is hem. De boodschap en de tijd, die hebben we niet naar de pers laten uitlekken. Die informatie hebben we heel zorgvuldig geheimgehouden. Maar we hebben de zaak nooit afgesloten. We hebben hem nooit te pakken gekregen. Vier vrouwen in vijftien dagen. Allemaal brunettes. De jongste was achtentwintig en de oudste drieëndertig. Ze waren allemaal gemarteld, gedurende een periode van tussen de drieëntwintig en tweeënvijftig uur.’

Eve keek weer naar de gekerfde cijfers. ‘Hij is nu beter in zijn werk.’

Morris knikte terwijl hij het lichaam onderzocht. ‘Het lijkt erop dat de oppervlakkigere wonden het eerst zijn toegebracht, net zoals toen. Ik zal dat bevestigen als ik haar in mijn afdeling heb.’

‘Striemen aan haar enkels en polsen, waar ze was vastgebonden. Vlak boven de snijwonden.’ Eve tilde een van de handen op. ‘Zo te zien heeft ze zich niet zonder meer gewonnen gegeven. Bij de anderen heeft hij verdovende middelen gebruikt.’

‘Ja, dat zal ik checken.’

Eve herinnerde zich alles, ieder detail, en ook alle frustratie en woede die daarmee gepaard gingen. ‘Hij zal haar hebben gewassen tot ze helemaal schoon was, haar en lichaam, met producten van een goede kwaliteit. Hij heeft haar ingepakt voor het transport, waarschijnlijk in plastic. Bij de anderen hebben we zelfs geen minuscuul pluusje gevonden. Stop de ring in een bewijszak, Peabody. Neem haar maar mee, Morris.’

Ze kwam overeind. ‘Agent Newkirk. Ik wil zo snel mogelijk een volledig en gedetailleerd verslag hebben.’

‘Ja, Inspecteur.’

‘Wie is uw inspecteur?’

‘Grohman, Inspecteur. Ik werk in Bureau 17.’

‘Werkt uw vader daar nog steeds?’

‘Ja, Inspecteur.’

‘Oké, Newkirk, zorg ervoor dat ik dat verslag krijg. Peabody, check bij Vermiste Personen of de vermissing van het slachtoffer daar is aangegeven. Ik moet contact opnemen met de commissaris.’

Tegen de tijd dat ze het park verliet, was de wind gaan liggen. Een schrale troost. De menigte met nieuwsgierige toeschouwers was kleiner geworden, maar de bloedhonden van de pers waren hardnekkiger. Ze wist dat ze de situatie alleen maar in de hand kon houden met een rechtstreekse confrontatie.

‘Ik ga geen vragen beantwoorden.’ Ze moest schreeuwen om te worden gehoord, door de vragen die al op haar werden afgevuurd. ‘Ik zal een korte verklaring afleggen. En als jullie naar me blijven schreeuwen, krijgen jullie die ook niet. Eerder op de avond...’ Ze bleef door het geschreeuw heen praten en het lawaai verstomde. ‘... hebben agenten van de NYPSD het lichaam van een vrouw in het East River Park gevonden.’

‘Is haar identiteit vastgesteld?’

‘Hoe is ze vermoord?’

Eve keek de verslaggevers die probeerden om langs de hekken te komen strak aan. ‘Zijn jullie net uit een ei gekomen of zeggen jullie gewoon van alles om jullie eigen stem te horen? Want iedereen met een beetje verstand weet dat de identiteit van de vrouw pas wordt prijsgegeven als de naaste familie is geïnformeerd. De doodsoorzaak wordt vastgesteld door de lijkschouwer. En iedereen die zo dom is om me te vragen of we aanwijzingen hebben, wordt uitgesloten van alle gegevens die bij deze zaak worden vrijgegeven. Duidelijk? En hou nu op met het verspillen van mijn tijd.’

Ze liep met grote stappen naar haar eigen voertuig en was halverwege toen ze Roarke tegen de motorkap zag leunen. Ze was hem helemaal vergeten.

‘Waarom ben je niet thuis?’

‘Wat? En het entertainment missen? Hallo, Peabody.’

‘Hoi.’ Het lukte haar om te glimlachen, ofschoon haar wangen voelden als twee plakken ijs. ‘Ben je hier al de hele tijd?’

‘Bijna. Ik ben wel even weggeweest.’ Hij deed het portier van de wagen open en pakte er een paar dubbelwandige bekers uit. ‘Om cadeautjes voor jullie te halen.’

‘Het is koffie,’ zei Peabody vol ontzag. ‘Het is warme koffie.’

‘Hierdoor zou je het iets warmer moeten krijgen. Is het erg?’ zei hij tegen Eve.

‘Heel erg. Peabody, zoek de contactinformatie op van de naaste familie van het slachtoffer.’

‘York, Sarifina. Ga ik nu doen.’

‘Ik zorg zelf wel voor vervoer naar huis,’ zei Roarke, en toen zweeg hij abrupt. ‘Welke naam zei je daar?’

‘York,’ herhaalde Eve. ‘Sarifina.’ Ze kreeg een akelig voor gevoel. ‘Je gaat me vertellen dat je haar kende.’

‘Een aantrekkelijke brunette van tegen de dertig?’ Hij leunde weer tegen de wagen toen Eve knikte. ‘Ik heb haar een paar maanden geleden in dienst genomen als manager van een club in Chelsea. Het enige wat ik je kan vertellen is dat ik haar intelligent, energiek en capabel vond. Hoe is ze gestorven?’

Voor ze antwoord kon geven, kwam Peabody terug. ‘Moeder in Reno, dat ligt in Nevada, en vader in Hawaï. Daar is het vast warm. Ze heeft een zus die hier woont, in Murray Hill. En de gegevens van Vermiste Personen zijn binnen. Haar zus heeft haar gisteren als vermist opgegeven.’

‘Laten we eerst naar het appartement van het slachtoffer gaan, daarna naar de club en dan naar de naaste familie.’

Roarke legde een hand op Eves arm. ‘Je hebt me niet verteld hoe ze is gestorven.’

‘Op een akelige manier. Dit is niet de juiste plek voor details. Ik kan vervoer voor je regelen, of –’

‘Ik ga met je mee. Ze was er eentje van mij,’ zei hij voor ze kon protesten. ‘Ik ga met je mee.’

Ze ging niet met hem in discussie. Niet alleen omdat ze daarmee tijd en energie zou verspillen, maar ook omdat ze hem wel begreep. En nu ze hem bij zich had, zou ze hem ook gebruiken.

‘Als een werknemer, en zeker eentje in een managementfunctie, een paar dagen niet komt opdagen op het werk, word jij daar dan over in kennis gesteld?’

‘Niet per se.’ Hij deed zijn uiterste best om het zich op de achterbank van de politiewagen gemakkelijk te maken. ‘En ik weet zo een-twee-drie niet wat haar werkschema is, maar dat zoek ik wel uit. Als ze niet is gaan werken, is waarschijnlijk iemand voor haar ingevallen en/of is haar afwezigheid gemeld bij een leidinggevende van die afdeling van de Entertainment Branche.’

‘Ik wil de naam van de betreffende persoon hebben.’

‘Die krijg je.’

‘Ze is gisteren als vermist opgegeven. Degene die die zaak heeft gekregen, zal haar collega’s in de club, haar burens en haar vrienden hebben ondervraagd. En anders had dat wel gemoeten. We moeten die gegevens hebben, Peabody.’

‘Ik zal het natrekken.’

‘Vertel me,’ herhaalde Roarke, ‘hoe ze is gestorven.’

‘Morris gaat de doodsoorzaak vaststellen.’

‘Eve.’

Ze keek in de achteruitkijkspiegel en ving zijn blik op. ‘Oké, ik kan je vertellen hoe het is gegaan of hoe het ongeveer is gegaan. Hij heeft haar gestalkt. De moordenaar zal de tijd hebben genomen om haar gewoontes te observeren en te noteren. Haar dagindeling, de wijze van vervoer, haar kwetsbaarheden, dus wanneer ze hoogstwaarschijnlijk alleen zou zijn en hij haar gemakkelijk te pakken zou kunnen krijgen. Als hij klaar was, zou haar haar ontvoeren. Hoogstwaarschijnlijk op straat. Hij zou hiervoor zijn eigen voertuig hebben. Hij zou haar drogeren en haar hebben meegenomen naar zijn...’

Eve herinnerde zich dat zij het destijds zijn werkplaats noemden.

‘... naar de locatie die hij gereed had gemaakt, hoogstwaarschijnlijk een particuliere woning. Na aankomst zou hij haar verdovende

middelen hebben gegeven tot hij klaar was en anders, als zij de eerste was, zou hij beginnen.’

‘De eerste?’

‘Dat klopt. En als hij klaar was, zou hij de tijd gaan opnemen. Hij zou haar kleren verwijderen en haar vastbinden. Voor het vastbinden geeft hij de voorkeur aan touw. Stevig touw van hennep. Dat schuurt als ze tegenstribbelen. Hij zou vier martelmethodes toepassen. Vier fysieke, over de psychologische weten we niets. Dat zijn hitte, kou, scherpe voorwerpen en botte voorwerpen. Hij zou deze methodes met toenemende intensiteit toepassen. Je zou kunnen aannemen dat hij doorgaat tot het slachtoffer hem niet meer voldoende stimulans, genot of interesse geeft. Dan maakt hij er een einde aan door hun polsen door te snijden en hen dood te laat te bloeden. Na hun dood kerft hij de tijd die ze overleefd hebben in hun romp, in uren, minuten en seconden.’

Het was een tijdje doodstil. ‘Hoelang?’ vroeg Roarke.

‘Ze was sterk. Naderhand wast hij ze. Hij schrobt ze schoon en gebruikt daarbij zeep en shampoo van een goede kwaliteit. We denken dat hij ze in plastic wikkelt en ze dan naar een locatie transporteert die hij al heeft uitgekozen na hem een tijdje te hebben geobserveerd. Hij legt ze daar neer, op een schoon wit doek. Hij schuift een zilveren ring aan de ringvinger van hun rechterhand.’

‘Aye,’ prevelde Roarke toen hij uit het raampje keek. ‘Ik herinner het me vaagjes. Ik heb hier het een en ander over gehoord.’

‘In 2051, tussen elf en zesentwintig februari, heeft hij op deze manier vier vrouwen ontvoerd, gemarteld en vermoord. Toen is hij ermee gestopt. Hij is gewoon gestopt. Hij is verdomme in rook opgegaan. Ik had gehoopt dat hij rechtstreeks naar de hel was gegaan.’

Nu begreep Roarke waarom de commissaris haar had laten komen, ofschoon ze geen dienst had. ‘Jij hebt aan deze moorden gewerkt.’

‘Met Feeney. Hij was de hoofdonderzoeker. Ik was net hoofdagent-rechercheur geworden en we werkten er samen aan. Na de tweede moord hebben we een taskforce samengesteld. En we hebben hem nooit te pakken gekregen.’

Vier vrouwen, dacht Eve, die nooit gerechtigheid hadden gekregen.

‘Hij is hier en daar wel opgedoken,’ vertelde ze verder. ‘Twee weken, twee en een halve week. Vier of vijf vrouwen. En dan verdwijnt hij weer. Een jaar, anderhalf jaar. Nu is hij terug in New York, waar hij volgens ons is begonnen. Terug naar waar hij is begonnen en deze keer maken we er een einde aan.’

De man die de pers een hele tijd geleden de bijnaam ‘de Bruidegom’ had gegeven maakte het zich gemakkelijk voor zijn amusementsscherm. Hij zat in zijn mooi ingerichte woonkamer, met het kleine flesje champagne dat hij altijd opentrok om het einde van een succesvol project te vieren.

Hij wist dat het hoogstwaarschijnlijk nog te vroeg was voor nieuwsberichten. Het zou ochtend zijn voor zijn laatste creatie werd gevonden. Maar hij kon de verleiding niet weerstaan om het te checken.

Heel even maar, gewoon om te kijken, hield hij zichzelf voor, en daarna zou hij met wat muziek van zijn champagne genieten. Misschien Puccini, ter ere van... hij moest even nadenken voor hij zich haar naam herinnerde. O ja, Sarifina. Wat een mooie naam. Puccini voor Sarifina. Hij had echt het idee dat ze op Puccini het beste had gereageerd.

Hij begon te zappen en werd bijna meteen beloond voor zijn moeite. Hij ging opgetogen rechtop zitten, kruiste zijn enkels en maakte zich gereed om naar zijn laatste recensies te luisteren.

Identiteit van de vrouw wordt niet prijsgegeven zodat de naaste familie kan worden geïnformeerd. Ofschoon we op dit moment niet kunnen bevestigen dat de vrouw is vermoord, duidt de aanwezigheid van Inspecteur Eve Dallas op de plaats delict erop dat het hier om een misdaad zou kunnen gaan.

Hij applaudisseerde zachtjes toen Eves gezicht op het scherm verscheen. ‘Daar ben je weer,’ zei hij. ‘Hallo! Wat ontzettend fijn om oude vrienden te zien. En deze keer zullen we elkaar veel beter leren kennen.’

Hij hield zijn glas omhoog, om een toast uit te brengen. ‘Ik weet dat jij mijn allerbeste werk gaat worden.’